

Szerkesztőségi iroda:

Dobay János könyvnyomdája, saját házában.

Kiadó hivatal:

Winkle Gábor könyvnyomdája, Prág-ház.

BÉKÉS

VEGYES TARTALMU HETILAP.

Megjelen
hetenként egyszer,
minden vasárnap.

Előfizetési díj:

Három óra . . . 1 ft
Hat óra . . . 2 ft
Kilenc óra . . . 3 ft
Egy évre . . . 4 ft

Hirdetések felvételnek Gyulán Winkle Gábornál és a szerkesztőségénél. — Pesten Haasenstein és Vogler hirdetési-irodájában (úri utca 13. sz.) — Bécsben Schmid Edmund hirdetési irodájában (Weihburggasse, Nro. 22.)

Hirdetési díj: 50 szóig egyszeri hirdetésnél 100 szócig 1 ft., kétszeri hirdetésnél 25%, háromszori hirdetésnél 50% elengedés. — Nagyobb hirdetéseknel méltányos árelengedés. — Nyiltér Garmondsora 10 kr.

Előfizetési felhívás

„BÉKÉS”

1873. második évnegyedére.

Azon t. előfizetőinket, kiknek előfizetése a hó végén lejárt, felkérjük egész tisztelettel, annak szives megújítására, mi legkönnyebben posta utalvány által eszközölhető.

Az eddigi résztvevő pártolásért köszönetet nyilvánítva, kérjük azt részünkre tovább is fenntartani.

Az előfizetési díj lapunk homlokán jelezve van.

A kiadó-szerkesztőség.

A vasárnapi iskoláról.

Multkor megígértem, hogy a vasárnapi iskoláról fogok még írni valamit; ez ígéretemet beváltva, mint közvetlenül mindenkinek érdeklő ügyet, a kellő világitásba helyezni jelen soraimban igyekeztem.

Ha valamit ismertetni akarunk, mindennek előtt szükséges annak lényegét körvonalozni. Tudom sokan gondolják azt, hogy a vasárnapi iskola lényegéről felesleges beszélni, hiszen azt úgyis tudja mindenki: megadom magamat, de nekem még is úgy látszik, hogy a lényeg megállapító körülményeket nem lesz fölösleges bővebben megmutatni. E törekvésem szempontjából a következőket kérem figyelemmel megfontolni.

A vasárnapi iskola — lényegét tekintve — nem lehet más, mint tisztán ismétlő is-

kola: nem lehet más már az idő rövidsége miatt is, mely az, mint intézmény rendelkezik; nem lehet más növendékei korát és milyenségét tekintve.

A vasárnapi iskola tanrende ezek szerint az életre kiható tudomány-tárgyak elemeinek bővebb ismertetését, azoknak újra gyakorlását öleli magába.

Az ilyen — egyedül helyes — értelemben vett vasárnapi iskola létezésének alapfeltétele tehát, hogy növendékei olyanok legyenek, kik az elemi iskola minden osztályát végig járták. És ez nagyon természetes, mert csak olyan tanoncok lesznek képesek részint a bővebb ismertetések megértésére, részint a már tanultak újabb gyakorlására, kik előtt az előadó tantárgyak nem idegenek. A vasárnapi iskola így aztán gyümölcsözővé válik, nem lesz haszontalan intézmény.

Nálunk — Gyulán — a vasárnapi iskola nem bír a jelzett alappal, tehát lényege is egészen változik. Nálunk ugyanis a vasárnapi iskola lényege a tökéletes elemi képzésre szorítkozik, annak alapjától egészen a végéig; ilyen értelemben pedig a vasárnapi iskola sikere semmi, kevesebb a semminél, vagy csak annyival több, mint az a valami, amit a homeopatiens labdaesok a 32-ik dilutio után a gyógyszerből magokban foglalnak. Hogy megértessem magamat, meg kell néznünk, kik nálunk a vasárnapi iskola növendékei.

Csupán a mester-ínások. Ezeknek száma pedig, mint ahogy felhívatlanul értesültem, meghaladj a 400-at. Ha őket osztályokba akarjuk osztani, ezeket kell mindennek előtt tudnunk.

1-ór. Hogy e számnak — legjobb esetben — negyedrésze olyanokból kerül, kik az elemi iskola — helybeli — 4 osztályát végig tanulták;

2-ór. Hogy a 400 egy másik negyedrésze olyanokból áll, kik — itten divó szo-

kás szerint — vagy az 1-ső vagy a 2-ik osztályból kerültek a műhelybe;

3-ór. Hogy a 400 kétnegyedrész az olyanokat foglalja magában, kik részint helyből mentek, részint vidékről jöttek mesterséget tanulni, de az iskolának csak hírét hallották. A végrehajtó közeg — ugy-látszik — tudja a mester-ínások ilyen értelmű különbözőségeit, mert 3 tanító keze alá rendeli őket, három osztályba sorozva.

Az első negyedrészt egy osztályban, birva a vasárnapi iskola kellékének alapfeltételével, haszonnal fogja látogatni az előadásokat, csakhogy ezek, mert mester-ínák a kötelezettséget rájuk nem is gondolják kiterjedőnek, és mert ők a tanoncok maguk, elbizakodottak, feléje sem mennek a vasárnapi iskolának, vagy, ha nem mennek is, rendetlenül látogatják azt; eredményül tehát az életbe a vasárnapi iskolából semmit se fognak kivinni.

A 2-ik negyedrészt egy osztályban — az egyesek ismerete körének különbözősége miatt — olyan *chaos* képez, hogy a tanítónak, sikeres működése céljából, ha argusi szeméi és herkulesi ereje van is, nem lehet okszerű tanmenetet keresztül vinnie, anélkül pedig tanítása kapkodásá válik, az ilyen kapkodás azután előbb-utóbb — mert felületes — unalmat okoz a tanulóknak, míg a tanítót kimeríti, s így a siker itt is a semmire száll alá.

A 3-ik és 4-ik negyedrésztől tapasztalás utján legyen elég annyit mondanom, hogy az *embert* oly állapotban tudni, mint a minőben vannak e szánandó teremtések közül sokan, felláztatja a szívet és a lelket annyira, hogy inkább szeretnének egy — ezölöpöt látni, mint egy ilyen *embert*. 1870-ben tanítottam ilyen inásokat, volt közöttök egy, származása nem a legelső rétegből való volt, ki, mondom, előttem fönhangon — előadás alatt — szidta társa krisztusát, — s mikor figyelmeztettem bünére és durva-

ságára, az által, hogy a Jézus neve szent-ségét bizonyítottam, válaszul azt nyertem: „Hát ki az a Krisztus?”

(Kérem ezt egy 14 éves *ember* kérdezte!) Feleletem természetesen előbb az a kérdés volt: „Hát te nem tudod?” — mire így felelt:

„Hallottam az emberektől cáromkodás közben mondani, de, hogy ki az, azt nem tudom!”

Kérdés és felelet így váltakozván köztünk, megértettem, hogy 14 éves emberünk az Istenről és a vallásról nem bir még *sejto gondolattal* is, eszméi csak a természeti szükségek körében mozogván s a mester ütő-eszközén kívül nagyobb hatalmasságról nem is álmodván.

Tüzetesebben vizsgálódva 47 tanonc között 9-re akadtam, kik a változot képevel kisebb-nagyobb mértékben megéreztek.

Kétszáz tökéletesen iskolázatlan tanuló tehát, hogy miként taníthat sikeresen *egy* tanító a vasárnapi iskolában, azt én meg nem foghatom; aki erre képes, az megközelíti hatalomban az Isten hatalmát.

A vasárnapi iskola nálunk 400 tanulóval 3 tanító vezetése alatt lehetetlen; ebből pedig az következik, hogy az *ismétlő iskolát* egészen más alapokra kell nálunk tektetni, ha sikert akarunk elérni.

Emez alap — a mester-ínásokra vonatkozólag — csak úgy lesz helyes, ha 8 tanító között oszlik el a 400 szám, a tanítási idő pedig a vasárnapokon kívül még legalább két más napon is fog 2—2 óráig tartani, s így hetenkint 6 óráig, a mi lehetséges, ha a község felügyel az ipartörvény pontos végrehajtására.

Ilyen alapon nyugvó ismétlő-iskola kell nekünk, hogy sikere legyen; a mostani szervezettel biró (azaz hogy boesánat, hiszen még ez is csak leendő) vasárnapi iskola pedig elvetendő, mert az nem egyéb

TÁRCZA.

Második találkám.

X. Kis városkában laktam s már egészen elfeledém, az én kedves felföldi Ilkám, elfeledém első találkám is.

Oh! de ne gondoljátok azért, mert feledhető volt volna, vagy tán azért, hogy én imádottaimat hamar szoknám elfeledni s elhagyni, vagy tán — oh nem! nem azért: . . . Hanem . . . hanem . . . sok gondjaim . . . elfoglaltságom . . . meg hogy . . . *mást* találtam. Kissé szégyelve s pirulva vallok be. De hiába az igazat csak meg kell vallani. — Pirulva s félve sugom meg csak, mert tudom, hogy egy kis critica, egy kis szemrehányás is illet, kivált a fiatal kedves olvasótól.

De ezt egész hidegvérűséggel állom ki, ah! mert érte fogom ezt elszenvélni! érte! s ez nekem csak élvezet, csak gyönyör lehet. — De azt hiszem a legszigorúbb kedves olvasó is rögtön megbocsátana hűtlenségemért, ha Arankát csak távolról is ösmeri. Csak egyszer látta volna!!

Lefesténem, ha tollam elég erős volna hozzá, — félek, belé talál törni! De azt sem tudnám, hol kezdjem, mit említek előbb? Szemei csillag fényét, s azur kékségét? Arcza nyiló tavaszi rózsáit? vagy homloka márványságát, vagy fogai . . .? Nem! ez elköptatott hasonlatok nem rá illenek. Oh!

nem minden költő lehet oly szerencsés ily kiváló alakot birhatni, sőt még láttatni sem, s a költői lefestések s esetelések hasonlatossága nyilván oda mutatnak, hány alaknak kellett egyformának lennie? mikor hány százan írtak le százakat egy forma szavakkal. Azok középszerűség voltak!! Az én Arankám egyedüli, *egy*-edüli volt e föld kerekességén.

Pedig csak kis városkában, mondhatni falun lakott s irigy lelkek bizonyosan még falusi libácskának is neveznék. — Pedig nem volt az, Isten látja lelkemet, nem igaz, nem volt az. Oh! tudott ő strickelni, heklizni, netzelni, stikelni, slingelni stb. Értett a konyhához, tehénhez, sőt még a verseket is tudta méltányolni. Olvasott ujságot: Ludas Matyit, kalendáriumat, Argylus királyit, Sármany királyt, Tündér Ilonát, sok szép más, ehhez hasonló regényeket, sőt az álmos-könyvet is. Hogy el-tudtunk mi ezekről csevegni, valóban az élvezet volt. Ő beszélt nekem Tündér Ilonáról, én neki Argylus királyról.

(En elmondtam neki álmaimat, melyek persze mindig róla szóltak, ő . . . akarom mondani édes anyja rögtön magyarázatot adott hozzá.)

O! ezek szép napok voltak s mondhatnám boldogok is. — Mondhatnám nagyon közel voltam a boldogsághoz — — ha édes anyja mindég mellette nem lett volna.

Boldogságom útjában egyedül csak is édes anyja állott, csak néhány szabad pillanat kivántatott, s kellett, mely idő alatt nyilatkozhattam volna. S én

bizonyára a legboldogabb halandó vagyok e föld kerekességén.

Édes anyjára azonban gyanum volt; tudja Isten ez az asszony tán irigyelte boldogságunkat s én sehogy sem tudtam vele kibékülni; különösen most . . . ez utóbbi napokban. — Igaz hogy ez utóbbi napokban Arankán is vettem észre valami változást. De tán érezte a fontos pillanat közelgését s elkerülhetlenségét. — S én fel is tettem magamban, hogy én tovább sokáig nem húzom, vonogatom, én tovább nem állom ki.

Százféleképp terveltem, de a vén Cerberus — Isten bocsá! haragomban már így neveztem édes anyját — nem tágitott, s soha sem hagyott magunkra.

Nyilatkoznom kellett, mind kettőnkre nézve már életfeltétellé vált.

Határoztam. Igen . . . levélben nyilatkozom! Ő ez legjobb lesz. — Kezébe csuszatom s ő nem szeméiből, de leveleimből is elolvashatja szívem érzelmeit s az én szándékomat.

Most már tovább nem volt nyugtom. — Levelet fogalmaztam. Próza! oh! mi prózai! oh! ez nem hozzám méltó!

Verset! verset! kell írnom! Hányszor nyilatkozott Aranyka „ah! ő a költőt mennyire becsüli s menyire tudná szeretni.”

Tudom, ez *célzás* volt, először: Szerette volna ha én szépségének költeményekkel áldoztam; s

másodszor: mert velem mint költővel költői módon akarta megérteni, mennyire szeret!

Oh! értem én az ily célzásokat — Összeszedtem minden költői vénámat s rendkívül megvoltam győződve hatásáról.

Oh! Aranka,	Amde bárha,
Kis báránka,	Áldást ránk a
Illik ránk a	Pap nem álda,
Férj s nő rangja. —	Még sem árt,
Szívem ránga —	Mert ha Tátra
Tózik bár ha	Köztünk állna
Áldást ránk a	Szívünk árva
Pap nem álda.	Össze vágyna.

Rövid és szabatosan. Hah! mi sok rejlik e kurtá sorokban. Pedig még tovább is volt.

Elöl a költői megszólítás, s rögtön rá szívem hő kívánata, szent frigyünkre papi áldást! S ha azt megtagadnak a kegyetlen szülők, szerelmünk erős lánczait még sem téphetik szét; mert ha a Tátra hegye is állna köztünk, szívünk még is összevágyna s bennünket még sem választana el, s utóljára felkérem, hogy adjon rá választ, s adjon rá személyesen, s másnap hat órára jelenjék meg a templom körüli kis sétatéren s a templom szent küszöbén fogadjunk egymásnak örök szerelmet, örök hűséget.

És siettem, siettem Arankámhoz. — A fontos pillanat eltöltött minden reményeivel s aggodalmaival.

Fejem zúgott, midőn beléptem a kis házba. —

ama közmondás tartalmánál: „Vakulj magygar, ne láss tót!”

D—S. J.

B.-Csaba, april elején. 1873.

Békésmegye közgyűléséről irt cikksorozatomban válasz iratván, annak némely tételit megjegyzés nélkül nem hagyhatom, de aránylag rövid leszek.

Arra a megjegyzésre, ha noha véleményemmel egyedül állok, mégis többszámúban írok. A többszámúban írás hírlapi stylum, de — igaz — illetékes csak oly lapban, mely egy alapon működő szellemi consortium által iratik, azért helyeslővén a megjegyzés ezen részét, mert a „Békés” ily consortiummal nem rendelkezik — többszámúval jó-vőre felhagytok.

Én viszont megjegyezhetném, hogy cikkkiró, a nélkül, hogy magát bemutatta volna, engem hol uraz, hol tegez, hol barátjának nevez — három héten át, a mi elég szokatlan. Barátomnak kell lennie, mert ugyanez megezirogat! hanem hiszen „a végén esattan az ostor” addig — „gusztalom.”

A mi egyedül állásomat illeti, ez tudvalevőleg, s remélem csak az országos pártosdára nézve áll. Hogy pedig e tekintetben egyedül állok, ha ugyan még ma is ugy van (??) ez se nagy baj, t. i. véleményemre nézve, mert még abból a vélemény alaptalansága, absolute nem következik, a haladási eszméknek időre van szükségük, hogy magoknak utat törjenek; voltak eszmék, melyeket erőszakosan eltemettek, mégis pedig sok idő múlva feltámadtak és — üdvözöltek.

Általában, cikkkiró aligha e részben magát megczáfolva, velem nem tart — többet érnek a megjegyzés emberei, főleg ha azzal minden körülmény közt fellépni van bátorságuk is, mint olyanok, a kik a szerint kerepelnek, a mint a szél fű, a mi könnyű mesterség, mert hozzá sem tanulmány, sem bátorság nem kívánatik, csak épen nyelv, a mely pereg.

S a mi az én nézeteimet illeti, melyek hiszen tévesek is lehetnek, egy érdemük azonban van, az: hogy minden oldalról függetlenek.

Hogy a megye terén a pártok egyikéhez sem csatlakozott, nevezetesen az ellenzékhez sem, ennek ismeretes nézeteken kívül, melynek már az 1867. tisztválasztáskor közreboasztott programjavaslataiban kifejezést adtam, oka az is, mert a többség vezérei 1867-ben minden programtól, a tisztválasztási siker netáni kockázatára (!) miatt idegenkedtek; később pedig ugyanazon többség izgalmai oly arányokban törtek ki, hogy ezen örvénylésbe belemerülöm egész lényemmel ellenkeztem.

Ennyit cikkkiró személyeskedéseire egyszer mindenkorra — minden recriminációt mellőzve.

Az alispáni jelentés kérdésében nem egy jelentésről szóltam, hanem jelentésekről általában. Ha a véleményes jelentésre vonatkozó pontra nézve emlékeztetem cserben hagyott, azt nem vitatom, de

állítom most is, hogy a jelentések általában nem lehetők rövidék és nem mindig tárgyilagosa. Lehet valamely jelentés rövid mégis kimerítő, s lehet hosszadalmas, mégis nem kimerítő. Midőn a jelentésekre reflectáltam, szemem előtt volt ama famosus jelentés is, mely ellenzéki programot tartalmazott, s melynek folytán az ellenzék abból merített hat rendbeli indítványt akart junction eldönteni, hogy még a megejtendett választásra is elegendő szavazó maradjon helyben.

Ugy látszik mintha cikkkiró, mihelyt a jelentésnek tárgyai vannak, azt eo ipso tárgyilagosa tartaná l. a 9. sz. 4. alineát.

Állítom, hogy a megye administratio uton kivételesen bíraskodik és e tekintetben nem elegendő garancia a fellebezés, kell, hogy az első forumban is legyenek meg a garancia feltételei, különben mire való volna az első forum eljárása általában! Cikkkiró az alispán lehető eltérő véleményét „alattomosnak, árulkodónak” mondja, per quam regulam, ha az a törvény körében nyilatkozik?

Az alispán az adott esetben a megye határozatának nem „végrehajtója” — a végrehajtás más lapra tartozik.

Hát ha az alispán adott esetben a minoritással szavazott, nos ez esetben is a megye határozatát pártólól hangozzon véleményes jelentése?

Az alispánnak és az embernek más-más véleménye ugyanazon kérdésben nem lehet.

A törvény nem mondja, hogy az alispáni jelentés a felebezés kitételeit rectificálja, hanem általában az ügyről adja véleményes jelentést. Ezt mondja a pesti válasz is, s biz az megtörténhetik, hogy a kimerítő véleményes jelentés a m. határozatától eltér.

Én nem contra, hanem juxta legem okosodom, s mivel a véleményes jelentésről más nézetben nem lehetek, ezen törvényes rendelkezésnek alapját abban látom, hogy a megye nincs bírósággal constituálva, holott magántügyben mégis ítélt, a törvény tehát a polgár jogainak ezen intézkedésével is óvását czélozta.

Cikkkiró apprehendálni látszik, hogy én a „Pesti naplóban” ama kérdéseket felvettem, miért fél a nyilvánosságtól?

A fegyelmi eljárásra nézve azon kitételemet „ez esetben” cikkkiró úgy értette, hogy az orosházi esetben, holott én általában fegyelmi esetet értettem. Mindig ellenzéki tyukszemit félti.

Nyílt discussionalis jog nélkül nincs teljes nyilvánosság, a referenda erre nem elegendő; tanácskozás nélkül nincs kellő tárgyszerűség, nincs eszmecsere, nincs átgondolt megállapodás.

A discussio alatt nem dictiozás, pletyka értendő. A törvény a tanácskozást nem tiltja, hogy is tiltaná! a 45. §. megállapítja a tanácskozás, a határozás módját, a 49. és 80. §§. csak azt mondják, hogy fegyelmi esetben a titkos szavazás alkalmaztassék, t. i. az sem a felszólalók többsége szerint, sem a személyes szavazás alapján ne hozassék.

Cikkkiró ott látja csupán a discussiónak helyét, midőn a fegy. vizsgálat megrendeléséről van szó, tehát akkor, midőn a tényállás nem ismeretes! nos ekkor nem árt a dictiozás?

Cikkkiró a megye fegy. eljárását olyan figuráló (sic!) votum informatikumnak tartja, talán épen figurának; a nyílt discussiót az érdekelt becsületére nézve vészthozhatónak; ha a discussio alapján hozott határozat reformáltatik a megye compromissójával járónak stb. sajátságos felfogás, melyet csakugyan nem osztanak sehoh, s nevezetesen mióta compromittáltatik az alsó forum, ha eljárása reformáltatik...? nos hát ha a megye csupán szavazással dönt, mint mi, ha az így hozott határozat reformáltatik, az aztán nem compromissio...? pedig az így gyakrabban megeshetik, mint amugy...!

Cikkkiró a tanácskozásban vádlót és bírót lát egy személyben — én egyszerűen a bíraskodni hivatottak tanácskozását, melyet mondtam, hogy én fegyelmi esetben kielégítőnek nem találom, de hát ez a megye eljárásának rendes utja, miért nem alkotott a megye ily nem figura, hanem igenis fontos eljárásra nézve szabályrendeletet mint más hatóságok, in specie Aradmegye és városa...?

A két tiszti vélemény lehetett miattam jó is, de két eltérő vélemény minden esetre nehezítette a tárgyközt.

A szomszéd szobákban nem néhány, hanem számos egyén volt, kik aztán szavazhattak, ha akartak. — Azt mondták, hogy az egyéni szabadság, t. i. valakinek tiszti hűsége felett szavazni, a nélkül, hogy csak az előadást meg is hallgassák. Tartom én ezt crudelis egyéni szabadságnak!

Valótlán, hogy én az előadás után jelentem meg; ellenkezőleg, a discussiót sürgettem és reflectáltam a mellékszobákban levőkre.

Ennyit lehető rövidséggel, mit a fegyelmi eljárásra vonatkozva azzal rekesztek be, hogy ismételve mondom.

1. Nincs, nem lehet törvény, mely a megyétől a tanácskozási jogot megvonja bármely kérdésben, melyben határozni hivatva van, legkevésbé pedig fegyelmi esetben, midőn tisztviselő hírneve van szóban, midőn tehát a legóvatosabb eljárás kívánatik, tehát a legteljesebb nyilvánosság, a legtüzetesebb tanácskozás;

2. nincs bármely tanácskozási testület, mely a kérdéseket előleges tanácskozás nélkül, egyszerűen szavazás által ösmerné el, kivéven talán a valóban bagatelle kérdéseket.

De igaz, cikkkiró a fegyelmi eljárást csak olyan figuráló votumnak tartja, mely discussio által szerrinte legfeljebb elfajulhatna a civilisált világ praxisától és annak constatatált eredményétől ellenkezőleg.

R.

— Gyula városának f. é. april 2-án tartott képviselői ülésében következő nevezetesebb tárgyak kerültek szőnyegre és intézettek el:

1. A megyei hatóság részéről áttett folyamod-

ványa gróf Wenckheim Károly és Rudolfnak Gerla és Póstelek pusztáknak önálló községgé alakítása ügyében véleményezés végett ide áttétetvén, Gyula városa azon véleményben terjeszti vissza, hogy nevezett puszták az uradalmi tiszteken kívül csakis cselédekből és oly kézművesekből állnak, kik az uradalom által fizetve vannak és így szolgálatában állnak, ez okból önálló, független embereknek nem vehetők, ott ingatlan vagyonnal nem rendelkeznek és község alakítására nem képesítvők.

2. A legtöbb adófizetők névsorának összeállításával megbízott küldöttség betérjeszti munkáját, melyből a kétszeresen számított adó alapján felvett Novák Kamil törv. elnök és Szántó Alajos törv. bíró urak azon okból töröltetnek, mert az államnak fizetésektől fizetendő jövedelmi adójuk után a város adót nem fizetik, többi vagyonuk után fizetendő adó pedig nem éri el a kellő számot, mi nevezett urakkal tudatandó.

3. Gyula német város azon megkeresvénye tárgyalatott, melyben a két városrész közti egyenlenségek megszüntetése végett egy küldöttség kineveztetését kéri, mely a méltányosság alapján a kiegyezést létre hozza és az ezelőti testvéri kapcsolatra megszüldíti. A képviselő testület örömmel ragadja meg az alkalmat a méltányosság alapján a kiegyezéshez járulni, ez okból a jelen volt németvárosi tagokat felhívja népgyűlés tartására, melyben kebelükől megbízottakat válasszának oly számban mint öhajjták, mit a magyarváros is teend, hogy az annyira öhajtott béke és testvéri egyetértés helyreállításán munkáljanak.

4. Vadász Manó kir. tanfelügyelő ur megsürgette a várost a felállítandó felsőbb iskola ügyében 45 nap alatti jelentés tételre. — Egy küldöttség nevezetetik, mely ez ügyben a munkálatot megtegye és ezt a képviselő testület elé ez időn belől terjessze.

— Gyula város legtöbb adót fizető illetőleg választás alá nem eső városi képviselőinek küldöttségileg kiigazított névjegyzéke.

Összeállítva az 1872-ik évben fizetett államadó alapján.

1. Gróf Wenckheim Károly	4277.98
2. Thaisz Gyula	699.65
3. Czégényi István	422.96
4. Végő József	350.25
5. Ambrus Lajos ügyvéd	298.57
6. Örley István gyógyszerész	291.13
7. Jonez Ferencz	284.64
8. Boros István	281.67
9. Ferenczy Alajos kamarai kültag	278.4
10. ifj. Miskutza György	267.12
11. id. Popp József	261.97
12. Bak Salamon	257.98
13. Keller Imre ügyvéd	236.16
14. Szigethi Lajos ügyvéd	225.42

Aranka édes anyja fogadott; mert Aranka hirtelen a szomszéd szobába futott valami féhér ruhával. Fogadtatásom nem dicsekszem, hogy valami nagyszerű volt.

Nemsokára Aranka is előjött s szemlesütve foglalt helyet. Én vele szemközt ültem le, s bámultam ragyogó szépségébe. — Édes anyja kettőnk közzé ült s minden mozdulatomat figyelemmel követte s sohsem szólott egy szót sem.

Csak mi társalogtunk. Beszélünk Tündér Ilonáról s Argyélus királyról.

Végre már esteledni kezdett, s láttam hogy anyja nyugtalanul tekintett jobbra balra, a társalgás mindég lassabb lassabb lett, s majd fenakadt. — Néha-néha egymással különös szempillantásokat váltottak, én pedig elbámultam a — — levegőbe.

A csendet a szurtos szolgáló törte meg: „Ténsasszony kérem, nem gyön a tehénfejéhez? kérdi. Nem! volt a kurta válasz.

Nemsokára ismét beszólt a szolgáló, vigyorgó pofával:

Ténsasszony rakjak tüzet? Rakj! mormogta boszúsan a ténsasszony.

Aha! gondoltam magamban, utóvégre csak kibőjtöllek vén Cerberus (óh isten bocsá!)

Ténsasszony mit tegyek a tüzre?

Várj egy kicsit, mindjárt megyek! felel a ténsasszony s rámvet, kérdő szemeket, mintha mondaná, hát még ezt sem érted, te — — falusi liba!

Én a „három orru királyfit” lapoztam erősen. Végre is látta a ténsasszony, hogy itt nincs más

mód mint hogy ő kezdje meg a retirádát, s elment a vacsorához való kiadni.

Egy! s én már Aranka előtt állottam. Kettő! kezét megragadtam; Három! levelém kezébe nyomtam „holnap este 6 óra után a templom előtt”!! Négy: már kinvontam a házból.

Hogy miként, azt sem én, sem a ténsasszony, kibem pedig, mikor éppen a tejet mérte, belé is ütődtem — de még sem tudná megmondani.

Futottam háza, haza, mint a kit üldöznek, mint a ki vétkeket követet el. — Csak otthon kezdtem gondolkodni: Egy! — Kettő! — — Négy! — — öt — — halt! melyiket olvassam? Azt-e hogy otthon voltam, vagy azt, hogy a levél felbontott s olvastatott? — Hat! — édesanyja mellette. — Hét! Hét?? mi lesz a hétből? vagy is mi történt a hetedik taktusra?

Hét? hét? mi lehetett a hét?

Hja! ezt csak a holnap fogja megmondani.

Istenem, istenem! minek is van a szép leányoknak anyjuk? így gondolkoztam — tessék, most már nem tudom, mi lett a hetedik taktusra?

Hja! biz az nagy baj, ha a leányoknak édesanyjuk van. Mi történt a hetedik taktusra? bántott egész éjjel.

Más részről meg felvillant, hát ha a hatodik sem történt meg, s Aranka egyedül olvasta el leveletem? s nem is fogja felfedezni édesanyjának, s holnap, — — holnap hozzám kiszökik, s holnap én leszek a legboldogabb halandó s ő az én jegyesem. A templom szent küszöbén, a zöld fűben, Isten kettős színe előtt tesszünk szent fogadást.

Ah! e szép gondolattal végre — — elaludtam. — — — Cherubinok s angyalok trom-

bitáltak fülembe, s oroszánok s vadmacskák kontráztak rá s a disznók királya, — egy elefántnyi nagy vadkan pótolta a bögöt.

Istenem! mi szép összhangzat volt az!

Mi, már t. i. én és Aranka egy ezüst holdfényből font kocsin ültünk, s 16 zöld béka, melyből 8 folytonosan felugrált, 8 pedig huza a kocsit, majd ismét ez a 8 vickándozott, s a másik 8 huzott, — repített bennünket.

A nap rózsaszín fátlyolt borított szeméire, hogy boldogságunkat ne lássa oly nagy s teljes mértékben, — nehogy tán még megirigyelje, s az egész tündér, az egész menyország rózsaszínben virított.

Az aranykelyhű virágok, mintha mind szerelemre gyuladtak volna, — kipirosított, s égő arany szirmaikkal hánytak felénk csókot; majd midőn elrobogtunk tőlük, — édes illatukkal igyekeztek utolérni, s körül övezni.

Az édes mámortól érzéket veszve rogytam össze Arankám üdvözítő karjai közzé.

Soha Tündérország egy királya sem lehetett boldogabb mint én most a 8637. Argyilus s az I. Tündér Aranka arám.

Diszküldöttségek pirosuló fény és színben hajtottak tédret ropogó bricskák előtt.

Majd az összes létezett nagy, kis és apró szentek sokasága borult arezra üdvöm mentül magyobbitásáért s mindinkább közeledve a szent helyhez, melyen a korona fejembe, s a jegy s égi üdv koronája ujjamra, — ujjunkra feltétessek, — milliók néptömege fogadott ujjongva, s rajongá körül ekipázsunkat (equipage).

Már feltűnt a szent hely, már megzúdultak az

arany harangok, már lassudtak paripáink, — midőn egyszerre egy nekem ijesztő alak vált ki a tömegből, s két hatalmas lábával két legjobban viczkándozó aranszinbe játszó zöld tudós paripánk nyakára taposott.

Két — a szörnyen zúgó harangokat a milliók zaját, a szentek üvöltését, a küldöttségek szónokait tulnyomó rémkialtás hangzott fel egyszerre, s 2 első paripáim négyfelé terpesztett lábai kiadák hatalmas, tudós lelkeiket.

Én az utonálló, s löletaposó borzalmas arcától eszmélet veszve buktam arca kocsim kereké mellé.

A megkönnyebbült teherrel a végtelenségbe repültek szárnyas táltosaim, s még csak annyit láttam, hogy Arankám kocsisunk karjába borult, s édesdeden körül ölelé nyakát, mig az karcsú derekán fogva, biztosítá a leesését esélye ellen.

A vén Cerberus (óh Isten bocsá! hogy így kelle neveznem Arankám anyját) meglátására elre-pült minden illúsióm, s én — — felébredtem.

A kocsiról leesés fájdalomát még most is érzem, kezdek azonban körül tapogatni, s érzem, hogy az előbbi tündér s menyország csak álom volt, s annál inkább éreztem, mert magam az ágy előtt találtam.

Hm! hm! már megint az édesanyja állott utamba!?

Szerettem volna egy álmoskönyvet, szerettem volna kiokosodni álom értelmét! Könyv nem volt, könyv nélkül pedig csak annyit tudok hogy: libahust enni — jó.

Don Carlos de F.

15.
16.
17.
18.
19.
20.
21.
22.
23.
24.
25.
26.
27.
28.
29.
30.
31.
32.
33.
34.
35.
36.
37.
38.
39.
40.
41.
42.
43.
44.
45.
46.
47.
48.
49.
50.
51.
52.
53.
54.
55.
56.
57.
58.
59.
60.
61.
62.
63.
64.
65.
66.
67.
68.
69.
70.
71.
72.
73.
74.
75.
76.
77.
78.
79.
80.
81.
82.
83.
84.
85.
86.
87.
88.
89.
90.
91.
92.
93.
94.
95.
96.
97.
98.
99.
100.

15. Schriffert Bunaventura	216.60
16. ifj. Sánta János	212.61
17. Gerlein Mihály	209.59
18. Schriffert József	204.24
19. Bogár Lázár	194.23
20. Prag Albin	187.96
21. Farkas Zsigmond	172.78
22. Csomós Mihály	169.62
23. Winkler Ferencz gyógyszerész	168.84
24. Puskás András	166.37
25. Illés József	165.57
26. Illovtis Theodor lelkész	163. 8
27. Weinmann Miksa	162.67
28. Farkas Béla	162.57
29. ör. Demkó József	158.45
30. Wittmann Frigyes	154.95
31. Pettner Lőrincz	153.92
32. Bezsán József lelkész	149.81
33. Murvai András	149.50
34. Ladits György ügyvéd	149.24
35. Illik András	148.81
36. Konsitzky Ignác	148.69
37. Szilágyi István	145.89
38. Makai István	143.76
39. Kliment Gyula	142.71
40. Hoffmann Mihály	141.19
41. ifj. Nadra Mojsza	138.48
42. Oppenhauzer József	138.19
43. ör. Góg József	137.98
44. Biró János	132.23
45. Molnár Izsák	131.87
46. Mundrutzo Theodor	131.57
47. Sánta Gábor	131.37
48. Schriffert Márton	130. 9
49. Gombos János	128.56
50. Kimpján János	128.46
51. Czingulsky József	124.58
52. Fónagy Károly ügyvéd	124.14
53. N. Metz József	123.82
54. id. Mogyorósy János	122.69
55. V. Tar Ferencz	121. 4
56. Dr. Glazer Károly orvos tudor	120.74
57. id. Styir György	119.84
58. ifj. Góg János	119.47
59. Kempf József	117.55
60. Vresitz József	117.32
61. Aleser János	117.18
62. Szabados József	117. 4
63. Herodek Lipót	116.92
64. Dobay János lapszerkesztő	116.—
65. Illik Reinhart	115.72
66. Rozsos György	112.30
67. Endrész András	112.—
68. ifj. Álb György	111.70
69. Müllek Antal	109.40
70. Ormos János ügyvéd	108.92
71. Ketskés Mátyás	107.71
72. Szverle Mitra	107. 3
73. Miskutza István	105.74
74. Hoffman József	104.74
75. Györgyovits Péter	104.23
76. Biró Ferencz	102.16
77. Fábán János	101.27
78. Cséfalvi Mihály	101. 8
79. Uferbach Antal	100.72
80. Follman Ferencz	100.61
81. Ott Antal	100.51
82. Metz Márton	100.15
83. Hoffman Mór	100. 4
84. Tar János	98.45
85. Kökény Mihály	98. 4
86. id. Góg Mihály	96.75
87. Monori György	96.70
88. Styir Pál	96.31
89. Sz. Kiss Mátyás	95.59
90. Moldovány Gyula ügyvéd	95.46
91. Dr. Kováts István orvos tudor	93.49
92. Klaváts József	92.10
93. Beliczey István	91.64
94. Monori Mihály	91.56
95. ör. Góg János	91. 8
96. Fábry Márton ügyvéd	90.89
97. Jappott Jakab	90.70
98. Körösladány Mitru	88.65
99. Vámosi Lajos	88.34
100. Névery György	88.15

Pót tagok.

1. Nagy István
2. Másik András
3. Soovári Péter
4. Pain Antal ügyvéd
5. Wittman Lőrincz
6. Répási Antal
7. Purzsa Illés
8. Makai Lajos

9. Mondák György	83.24
10. Csomós János	82.14
11. Tar György	82. 2
12. Kalmár Mihály ügyvéd	81.52
13. Nagy Mihály	80.56
14. Nagy sz. János	80.30

Gyula, april elején. 1873.

A mily örömmel olvasám a „Békés“ mult számban, hogy a b.-csabai leánynevelde ügye anynyira haladt, miszerint kilátásunk lehet rá, hogy első osztálya még ez év őszén megnyíljon, annál lehangolobban hatott rám a gyulai rom. kath. presbyterium atyáskodását illető közlemény.

Szomorú jelenség az ma, midőn uton, utfele azt halljuk hangoztatni: neveljük a népet, mert csak ez egy uton juthatunk oda, hova tulajdonképen törekednünk kell, a műveltség azon színvonalára, melyen a szabadság s az ebből eredő jólét biztos alapot talál, — s mégis a gyulai rom. kath. iskolaszék oda engedti jutni a dolgot, hogy a tanítóknak bizony kilátásuk van, husvét ünnepén koplalni.

Tudják-e önök, képesek-e felfogni a helyzetet, melyben saját gyermekeink, a jövő nemzedék, s így hazánk haladásáért anyni fáradság, törődés, s keserűséggel egyesült pályán munkáló néptanító jut, ha jutalmát abban találja, hogy a Megváltó feltámadásának ünnepét a legnagyobb nélkülözések közt kell eltöltenie.

Önök ezt aligha tudják, önök ezt aligha képesek felfogni, hisz önök többnyire „jó módú“ emberek, kik az ilyes apróságokkal törődni nem szoktak, aztán meg minek is fizetnénk azt a tanítót jobban, úgy is megmarad, már az egyik közzel fél század óta tanít, s még sem halt meg éhvel, s ha jó katolikus az a tanító, negyven napig böjtölt, a ki pedig negyven napig böjtöl, az azt meg is szokhatta, a szokás meg könnyen természetessé válik, ergo még azért nem fordul fel a világ, ha a néptanító husvét napján egész családdal koplal.

Ez az önök álláspontja, s felfogásuk szerint helyes és biztos is, hiszen önök többszörös választás után ismételve ülnek ott, honnan nevelés-ügyünk igazgatása jó, s az igazgatás gyümölcsét élvezik már, olyan népet teremtvén, mely önök eljárásával meg van elégedve, mely önöket barátjának, jó akarójának s érdekei képviselőjének tartja.

Boldog nép! legyen neked a te hited szerint, de végre is ki kell ábrándulnod, s annál keserűbb lesz majd csalódásod, minél erősebb ma hited, hogy oly vezetőik vannak, kik után indulva, eléred vágyaid teljesülését. — Ha kiábrándulsz, le fogsz ez utról térti, mert látni és tapasztalni fogod, hogy átláthatlan sötétségben, önkakarati s határozás nélküli bábként haladsz azon uton, melynek végén a butaság bálványja van felállítva, s a melynek vezetőid parancsára te önkénytelenül áldozol.

Mondom ez az önök álláspontja; de kérdem megnyughatik-e, találhat-e biztos alapot ez állásponton a nép javát a nevelés által előmozdítani s megállapítani törekvő őszinte komoly akarat? foglalhat-e önök mellett állást, a nép által ugyan félreismert, de annak valódi boldogságát szívén hordozó ember? — Bizonyára nem.

S ha mi önökkel szemben ez álláspontot foglaljuk el, vajjon nem kérdezhetjük a lelkiismeret méltó felháborodásával, hogy „quousque tandem“? Meddig tart még ez állapot, mit akarnak még önök tenni?

Igaz, hiszen már többet nem tehetnek, az éjben égő gyertyát kioltják és setét lesz, s óhajuk teljesedésbe megy.

A tanító lelkét önök nem gyilkoló eszközökkel ugyan, hanem lassu, de biztos méregettel ölik meg s kérdem várnak-e eredményt az ily tanító működésétől, lehet-e reményünk ez uton elérni a népnevelés által célzott magaslatos eredményt? A felelet ismét tagadó.

De minden rosznak meg van a jó oldala is.

Ha polgárságunk hivatásához képest lelkiismeretesen megfontolja a dolog állását, ha a jelenben iskolázó ivadéka a férfikort elérve, tapasztalni fogja, hogy csak a test fejlett, a lélek paragon hagyva a tompa sötétség tömkelegében kovályog irány s cél nélkül, s megátkozva az elődöket, kik lelkével nem törődve engedék őt felnőni szegényére a névnek: hogy ember, mondom, akkor fel kell ébrednie téltlenségéből, s hozzáfogni a nagy munkához; ledönteni a mai rendszer korhadt épületét, s szakitva a multtal: *közsegi alapra építeni a népnevelésnek palotát, melyből a tudomány napjának*

sugara virágzó földmívelés, ipar és kereskedés, rend és béke fognak tündökölni.

Igen, a kath. presbyterium megmutatta, hogy nincs benne hivatás, tehetség, képzettség s erély a célt létesíteni, nekünk pedig tovább tűrni nem lehet, téltlenségünk által minden nap tetézzük a bünt, mellyel a jövő nemzedék s általa a hazajólétét megakadályozzuk.

Gondolják meg uraim mit tettek eddig, s mit tesznek ma, s ha e gondolkodásuk komoly, eredménye bizonyára az lesz: lelépni a székről, s a hivatottaknak helyet adni, mielőtt a megérett közvélemény kiáltó szava onnan levinné.

Kratochvill Gyula.

Levelezés.

Endröd mártius 31. 1873.

Tudva van az a megye közönsége előtt, hogy az alföldön a fásítás minden tekintetben mennyire szükséges, mily szempontból, azt nem elemzem. Az is tudva van, hogy több évek óta már nemcsak az előbbi kormány, hanem a most fenálló alkotmányos magyar miniszterium is a fásítást mennyire parancsolja, szorgalmazza, de mindezen rendelkezések dacára a nem éppen hódoló közönség igénybe venni ezt elhanyagolta: tekintettel erre, bátor vagyok a t. megye közönségét értesíteni, hogy Endröd községében most már ezen országos intézkedés az endrödi bíró Kováts M. István úr által a legszigorúbb értelemben fogantatva vétetett. Mert nemcsak Endröd község külterületén fekvő, Szarvas, Gyoma, szőlők és Kondoros felé vezető utakra több mint 2 ezer darab fa ültetett, hanem a község belterületén lévő utcákra, s mi több, egy kis promenáde is alakított. S Endröd község józan értelmű népe okulva ezen közköltségen eszközölt s mindenesetre igen hasznos fásításon, az előjárás által megkezdett művet utánozta, s tömördek fát, — kiki háza előtt — saját költségén ültetett.

Reméljük, hogy fentebb említett bíró úr erélyességénél fogva a közlekedési-utakat is oly rendbe fogja hozni, mi több kívánni valót nem hagy maga után.

Salacz Géza.

— **Jegyzéke** a b.-gyulai kir. e. f.törvényszék-nél 1873. aprilhó 7. s következő napjain tárgyalandó pereknek.

Előadó: Huszka thiró.

6369. Haliczky Mihálynak Hauzó János elleni 800 frt foglaló kétszerege s jár. iránti pere.

6896. Stern Károly és Hannez Józsefnek Lusztig Mór elleni 854 frt vételár hátralék s jár. iránti pere.

7038. Lukoviczki Juda és társainak Drjenyovszki János és társai elleni örökösödés iránti pere.

537. Borsody Anasztasia férj. Szegedy Antalnak Boczkó Károly elleni néhai Boczkó Dániel után maradt vagyonuk tulajdona iránti pere.

Ujdonságok.

— **Gizella főhercegnasszony** házassági szerződését mult esütörtök déli 12 órakor Bécsben a főudvarmesteri hivatalban, mindkét udvar megbízottai aláírták, még pedig egyrésztől Hohenlohe-Schillingfürst főudvarmester és Andrássy gróf a külügyek és császári ház minisztere, másrésztől Bray-Steinburg gróf királyi bajor teljhatalmu miniszter és rendkívüli követ a cs. és királyi udvarnál.

— **Gyomán és Ladányban** a vörös himlő uralkodik a megyéhez érkezett jelentés szerint; az óvintézkedések haladéktalanul megtétettek a pusztító betegség lehető meggátlása végett.

— **Az abszolút rendszer** alatt az állam több épületet adatott el, melyek a megye tulajdonai voltak, ezek árának megterítését a megye több ízben sürgette eredménytelenül; most a ministeriumtól leirat érkezett, mely a megyét felhívja ezen keresete visszavételére, miután az állam és megyék közötti ilyenmü követelések kiegyenlítése most van folyamatban.

— **Városi utaink** tatarozása valahára meg van kezdve, alig hisszük hogy a többnyire cselédek és inasok által istennevében készült munka valami eredményes legyen.

— **Ritka ujdonságképen** azt is feljegyezhetjük, hogy utóbbi képviseleti ülésünkön a kaszárnyáról még említés sem tétetett, mit örömmel registralunk azon reményben, hogy ott szénánk valahára reudben van.

— **Színház.** Multszombaton „Havasi rémkirály“ nem ily kis színpadra való látványosság; az egy-

mást erő változások az előadást is szakadozottá tévék. — Vasárnap „Szapári Péter“ őszhangzatos előadással folyt le; Budai Adél — Ilka, Váradi Antonia — Zulima, és Sándor — Szapári minden tekintetben kielégítették a nem épen nagy számmal jelenvolt közönséget, de Fekete — Hamzsahég — szerepét tán Hegyessy kielégítőbben adta volna. — Kedden „Medicis Mária“ szép közönséget vonzott a színházba; a czimszerepet Váradi Antónia kitünően adá, tanuja műértő közönségünknek tapsai, melyek valóban remek és kedves játékat folyton kísérek, — Sándor — a király —, Buday Adél — az ifju hercegnő szerepét szinte sikerlülten adák; az egész előadás olyan volt, melyet közönségünk mindenkor szivesen lát. — Csütörtökön „A pénzügyminister jobb keze“ élénk előadással, szombaton pedig Váradi jutalmául „Mirabeau ifjusága“ a rendezőség által a színlapon „A népszabadság első hőse“ praedicatummal került színpadra. — Hiába sallang nélkül semmi sem járja, a rendező urak a színlapon keresik a hatást.

— **A Haan-féle** régiség-gyűjtemény megvételére a békési járásból 75 frt folyt be, az adakozók névsorát jövő számunk hozandja.

— **Bankóhamisító.** Nagyváradon márczius 31 én este 8 $\frac{1}{2}$ órakor a vonatnál Herceg Hermann nevű bankócsináló fogatott el. Főkapitány Serényi Gusztáv két rendőrrel álrühában várták a szökni akarót. Azon pillanaton sikerült kézrekeríteni, midőn a már induló vonat egyik coupéjába akart beszállani. A makacsul ellenállót csak azután lehetett elfogni, miután sikerült a zsebében levő hamis pénzjegyeket kivenni és a földön szétszórni. Az indóháztól is csak azután lehetett a városba hozni, miután megkötöztetett. Találtatott nála 52 darab 10 frt, és 17 darab 5 frtos.

***Egy ürestrón.** A darmstadti vámhivatal raktárába közelebb egy trónszék érkezett, melyet még Napoleon rendelt volt meg egy darmstadti származású asztalosnál, kinek Párisban nagyszerű műhelye van. Mialatt a széket készítették, Napoleon elvesztette koronáját, s így a császári székre se lett szüksége többé. A készítő, kik három esztendőig dolgoztak a széken a legnagyobb mügonddal, most 10000 frtért áruba bocsátják, abban a reményben, hogy valamelyik német herceg csak megveszi az Europa egykori leghatalmasabb uralkodója számára készült trónust.

— **Egy két mázsás szépség** halála. Flóra kisasszony kinek 2 mázsás bájait pár évvel előbb városunkban is mutogatták a nagypiaci bódében, Temesvárott meghalt. — Legyen nehéz testének könnyű a föld!!!

(S. S.) Szarvasi ujdonságok. (April 3. 1873.)

— **Az országgyűlési képviselő választás** vezérlésével megbízott Szarvas városi központi választmány martius 28 án tartá első ülését. Olvastatott ez alkalommal az országgyűlési képviselőház elnökének Békésmegye központi bizottmányához f. évi martius 18-ról 482. sz. a. intézett, azonban Békésmegye alispánja által intézkedés végett Szarvas város központi választmányához, mint illetékeshez áttett hivatalos átirata, minélfogva annak tudatása mellett, miként Szarvas város eddigi országgyűlési képviselője b. Podmaniczky Frigyes ur, a közmunkatanács alelnökévé lett kinevezetése folytán, Szarvas város képviseléséről lemondott, — a képviselőház f. évi martius 15-én tartott 111. ülésében, jegyzőkönyvi 1551. sz. a. hozott határozata értelmében felhívatik a központi választmány, hogy a szarvasi kerület számára új képviselő választás iránt a törvény értelmében intézkedjék.

Az országgyűlési képviselő választásra jogosított polgároknak a mult 1872-ik év junius 18-án tartott képviselő választás alkalmára készült, s a törvény értelmében hitelesített összeírása a fennálló országos gyakorlat szerint az országgyűlés egész tartamára, és így tehát 1872. év september 1-től számított három évre érvényes, s következőleg a jelenleg bekövetkezendő képviselő-választás alkalmával is minden változtatás vagy módosítás nélkül alkalmazandó lévén, kijelenté a központi választmány, miszerint mindazok, melyek a választók összeírására, s a választások ellen bejelentett felszólalások elintézésére vonatkozólag az 1848. V. t. cz. 12. 13. és 21. §§-aiban rendelkeznek, jelenleg a központi választmány körébe nem tartoznak, s annak egyedüli feladata ezuttal a választási határnapnak kitiizése, s az azzal kapcsolatos intézkedések megtétele. — *Mihez képest a képviselő választás határnapjául f. é. april 15-ik napja tüzetett ki, oly módon, miként a választási cselekmény az e végre határozott helyiségben, t. i.*

